

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησίᾳ τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «*μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων*» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς»· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαιστειὸν τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Ἡ ἄμβλυσις τοῦ Ὁρθοδόξου αἰσθητηρίου τῶν πιστῶν *

*«Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀπειλὴ
κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας,
διότι δι' αὐτῆς δὲν πλησεται ἀπλῶς
ἐν δόγμα ἢ μία θεμελιώδης ἀλήθεια,
ἀλλὰ σύμπασα συλλήβδην
ἡ δογματικὴ καὶ κανονικὴ τάξις
τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»*

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Διονυσίου Τάτση

ΑΡΧΙΣΙΑΝ νὰ ἐκδηλώνονται οἱ ἀντιδράσεις¹ τῶν κληρικῶν, τῶν μοναχῶν καὶ τῶν λαϊκῶν στὶς οἰκουμενιστικὲς πρωτοβουλίες τῶν ὑψηλόβαθμων ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, οἱ ὁποῖες κορυφώθηκαν στοὺς δύο τελευταίους μῆνες τοῦ παρελθόντος ἔτους μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣ΄ στὸ Φανάρι καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου στὸ Βατικανό.

Ἦταν καιρὸς νὰ συμβεῖ αὐτό. Ἐλπίζουμε ὅτι θὰ συνεχιστοῦν οἱ ἀντιδράσεις καὶ θὰ γενικευθοῦν, μέχρι νὰ ἀδρανοποιηθεῖ ὁ Οἰκουμενισμὸς –ἢ αἴρεση τῶν αἱρέσεων– καὶ νὰ στραφοῦμε ὅλοι στὴ Μία Ἐκκλησία μας, νὰ γίνουμε ζωντανὰ μέλη της, ν' ἀναπτύξουμε τὴν ἱεραποστολή, ν' ἀναβαθμιστοῦν πνευματικὰ οἱ κληρικοί, νὰ γίνουν ζηλωτὲς οἱ ἐπίσκοποι καὶ νὰ καλλιεργηθεῖ ἡ λαϊκὴ εὐσέβεια.

Οἱ Οἰκουμενιστὲς εἶναι οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοὶ τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ κλυδωνισμὸς, ποὺ προκαλοῦν στοὺς πιστοὺς, εἶναι μεγαλύτερος καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν φιλοχρήματων καὶ φιλήδονων κληρικῶν. Ἐδῶ ἔχουμε ἄμβλυση τοῦ ὀρθόδοξου αἰσθητηρίου τῶν πιστῶν, ποὺ δὲν θεραπεύεται εὐκόλα.

Γιὰ νὰ κατανοήσουν οἱ ἀπλοὶ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν θεολο-

γικές γνώσεις, τὶ εἶναι καὶ τὶ ἐπιδιώκει ἢ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θὰ μεταφέρουμε δύο ἔγκυρες γνώμες.

Ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμανδρίτης Σπυρίδων Μπιλάλης σημείωνε:

«Ὁ Οἰκουμενισμός, ἡ μεγαλυτέρα αἵρεσις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, κηρύττουσα τὸν δογματικὸν καὶ θρησκευτικὸν συγκρητισμὸν² καὶ τείνουσα εἰς ἓν εἶδος πανθηρησκείας διὰ τῆς ἐξισώσεως τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ θρησκείων, ἀποτελεῖ τὴν πλέον θανάσιμον ἀπειλὴν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν»³.

Ἐπίσης ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Κωνσταντῖνος Μουρατίδης ἐπέσημαινε:

«Ὁ οἰκουμενικὸς συγκρητισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς μία αἵρεσις, ἀλλὰ παναίρεσις, διότι κατ' οὐσίαν ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς μοναδικῆς καὶ ἀποκλειστικῆς ἀπολύτου ἀληθείας ἐξ ἀποκαλύψεως καὶ εἰς τὸν ὑποβιβασμὸν αὐτοῦ εἰς μίαν μεταξὺ τῶν πολλῶν θρησκείων ἢ τὴν πνευματικωτέραν καὶ σπουδαιότεραν, ἀλλὰ πάντως ἄχι τὴν μοναδικήν. Ὁ οἰκουμενικὸς ἄρα συγκρητισμὸς εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπειλὴ κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, διότι δι' αὐτῆς δὲν πλήσσειται ἀπλῶς ἓν δόγμα ἢ μία θεμελιώδης ἀλήθεια, ἀλλὰ σύμπασα συλλήβδην ἡ δογματικὴ καὶ κανονικὴ τάξις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας»⁴.

* * *

ΠΟΙΟ εἶναι ἀναλυτικότερα τὸ σκάνδαλο, ποὺ προκαλοῦν οἱ Οἰκουμενιστές;

Ὅταν βλέπεις τὸν Πάπα στὸ Φανάρι νὰ συμπροσεύχεται μὲ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, δὲν σκανδαλίζεσαι; Ὅταν διατυπώνουν λόγους ἀλληλοαναγνώρισης, δὲν σκανδαλίζεσαι; Ὅταν ὁ Πάπας παραμένει ἐδραῖος στὴν αἵρεση καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης δὲν ἀνησυχεῖ, ἀλλὰ τὸν ὑποδέχεται ὡς ἓν Χριστῷ ἀδελφό, δὲν σκανδαλίζεσαι;

Δὲν εἶναι σκάνδαλο ν' ἀγνοοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι ὅτι

«ἡ πολυπόθητη ἔνωση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες, καὶ ἡ ἀποκατά-

σταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος δὲν ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν παράκαμψη τῶν δογματικῶν διαφορῶν, οἱ ὁποῖες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοὺς ἑτερόδοξους, οὔτε μὲ τὴν ἐνασχόληση ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ κοινωνικὰ θέματα οὔτε μὲ διπλωματικὲς ἀβρότητες οὔτε μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων οὔτε μὲ τὴ διατύπωση κοινῶν διακηρύξεων, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιστροφή ὅλων τῶν αἰρετικῶν στὴν Ὁρθόδοξη πίστη, ἀπὸ τὴν ὁποία παρεξέκλιναν μὲ τὶς διάφορες αἰρετικὲς δοξασίες τους. Στὰ θέματα τῆς πίστεως δὲν χωρεῖ κανένας συμβιβασμός»⁵, ὅπως λέει ἓνας Κύριος Μητροπολίτης.

Ἐπίσης, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐπισκέπτεται στὸ Βατικανὸ τὸν Πάπα, δὲν σκανδαλίζεσαι; Ὅταν οἱ δημόσιες δηλώσεις του ἀποκαλύπτουν τὴν πνευματικὴ του ἀγαλλίαση, γιατί ἀσπάστηκε τὸν Πάπα καὶ βρῆκαν ἀπὸ κοινοῦ τὴ λύση τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν προβλημάτων, δὲν σκανδαλίζεσαι; Ὅταν ἀκοῦς νέους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ μιλοῦν συνεχῶς γιὰ εὐστοχεῖς ἐπιλογὲς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπιτυχεῖς πρωτοβουλίες στὰ πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δὲν σκανδαλίζεσαι;

* * *

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ κέρδος δὲν ἔχουμε ἀπ’ τὶς οἰκουμενιστικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ πραγματοποιοῦνται. Ἀντίθετα, ἔχουμε μεγάλη ζημιὰ.

Εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ δοῦμε πῶς ἀναλύει αὐτὴ τὴ ζημιὰ ἓνα ὀρθόδοξο περιοδικό, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα στὸ Φανάρι:

*«**Πρῶτον**, ἀμβλύνηκε τὸ ὀρθόδοξο αἰσθητήριό τῶν πιστῶν, κυρίως ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ τοῦ πάπα στὴν θεία Λειτουργία, ὅπου ἀντήλλαξε ἀσπασμὸ μὲ τὸν Πατριάρχη καὶ ἀπήγγειλε τὸ “Πάτερ ἡμῶν”, παρὰ τὴ ρητὴ ἀπαγόρευσι ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς συμπροσευχῆς μὲ τοὺς αἰρετικούς. Ἔτσι πολλοὶ καταλήγουν στὸ λανθασμένο συμπέρασμα ὅτι δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε ἀπὸ τοὺς παπικοὺς καὶ ὅτι ἡ ἔνωση εἶναι κοντά. Ἐπομένως, γιατί νὰ μὴ ἐκκλησιαζώμαστε καὶ ἐμεῖς στοὺς ναοὺς τους καὶ νὰ κοινωνοῦμε, ὅπως ἐδῶ καὶ χρόνια μὲ παρότρυνσι τῶν ἡγετῶν τους κάνουν οἱ παπικοί, ἐκκλησιαζόμενοι σὲ*

ὀρθοδόξους ναοὺς καὶ κοινωνώντας ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τῶν ὀρθοδόξων ἱερέων;

Δεύτερον καὶ οἱ ἴδιοι οἱ παπικοὶ στερεώθηκαν ἔτσι στὴν πλάνη τους. Θεωροῦν πλέον ὅτι δὲν ἔχει σημασία ποῦ ἀνήκουν, παύουν νὰ ἀναζητοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν ἐκτροπὴ τοῦ παπισμοῦ.

Τρίτο ἀρνητικὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ διχασμὸς, ποὺ δημιουργεῖται στὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο, τὸ ὁποῖο διαιρεῖται σὲ ὑποστηρικτὲς καὶ ἀντιπάλους τῶν κινήσεων αὐτῶν, σὲ βαθμὸ ποὺ ὅσοι ἀντιτίθενται νὰ χαρακτηρίζονται “φονταμενταλιστὲς” καὶ “ταλμπὰν” τῆς Ὁρθοδοξίας»⁶.

* * *

ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΕΣ ἔχουν μεγάλη εὐθύνη γιὰ τὸ σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν καὶ ὁ Θεὸς θὰ τοὺς τιμωρήσει. Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑποβαθμίζουν τὴν Ὁρθοδοξία καὶ ν’ ἀναγνωρίζουν τοὺς Παπικοὺς καὶ τοὺς Προτεστάντες ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς.

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι σαφής:

«Ὅποιος γίνεῖ ἀφορμὴ νὰ κλονιστεῖ ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς, ποὺ πιστεύουν σὲ μένα, εἶναι προτιμότερο γι’ αὐτὸν νὰ κρεμάσει μιὰ μολόπετρα στὸ λαιμὸ του καὶ νὰ καταποντιστεῖ στὴ θάλασσα. Ἄλιμονο στὸν κόσμον γιὰ τὸ σκάνδαλο, ποὺ ἔχει ν’ ἀντιμετωπίσει. Γιατὶ ἀναγκαστικὰ θὰ ἔρθουν τὰ σκάνδαλα, μὰ ἀλίμονο στὸν ἄνθρωπον ποὺ προκαλεῖ τὸ σκάνδαλο»⁷.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ 1672/12.1.2007, σελ. 6. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Βλ. τὸ φύλλο τῆς 5ης Ἰαν. 2007 τοῦ «Ο.Τ.».

2. *Συγκρητισμός*: Ἡ ἀνάμειξη στοιχείων διαφόρων θρησκειῶν καὶ τύπων λατρείας, ὥστε νὰ προκύψει κάτι καινούργιο.

3. Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τόμ. Α΄, σελ. 377.

4. «Ο.Τ.» τῆς 20ῆς Μαΐου 1970, σελ. 4, §B3.

5. Ἄρθρο στὸ φύλλο τῆς 5ης Ἰαν. 2007 τοῦ «Ο.Τ.».

6. Περιοδικὸ «Ὁ Σωτήρ», φύλλο τῆς 7ης Ἰαν. 2007.

7. Ματθ. ιη΄ 6-7.